

РЕШЕНИЕ

№ 25096

гр. София, 27.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5986** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К. с ЕГН [ЕГН] чрез адв. И. И. от САК, против решение № 1988 от 26.04.2024г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по н.а.х.д. №2041110202706 по описа на СРС за 2024г., с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство, серия К № 8622142, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на И. Н. К. е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 (сто) лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от ЗДвП.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и явно несправедливо – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

В жалбата си и в писмени бележки касаторът излага доводи за незаконосъобразност на ЕФ, моли решението на районния съд да бъде отменено и отменен ЕФ. Излага подробни доводи, че не е установено конкретното му качество, в което е издаден ЕФ, както и, че същият не е собственик на автомобила нито негов ползвател, претендира в обобщение, че не може да бъде ангажирана отговорността му за нарушение на ЗДвП.

Също и на основание, че нарушението било установено с мобилна камера, но снимката била на автомобила, а не на извършителя. ЕФ бил съставен на касатора в качеството му на собственик, а не като родител на собственика, било достатъчно да докаже, че не е собственик. Възможността да подаде декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП се отнасяла до собственика на автомобила, фактът, че е родител на непълнолетната собственичка на автомобила съвсем не означавало, че е ползвател на автомобила, такъв би могъл да бъде и другият родител или трето за семейството лице. Във връзка с чл.4 и чл.129 от Семейния кодекс следвало административно-наказващият орган да установи кои са родителите на лицето и да изиска информация кои лица са управлявали автомобила, а ако интересите на детето и родителите са противоречиви, да му назначи особен представител.

В касационната жалба се съдържа и изявление, че ЕФ отговарял на одобрения със заповед образец, но съдържателно е непълен, тъй като не ставало ясно в какво качество е ангажирана отговорността на И. К. – като собственик, ползвател или родител, цитираната в съдебното решение разпоредба на чл.26, ал.3 ЗАНН задължително следвало да бъде посочена, мотивира приложимост на отговорността на родителя при съзнателно допускане на извършване на нарушението. Позовава се на Постановление №10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС по тълкуването и прилагането на чл.26, ал.3 ЗАНН при решаване на въпроса за отговорността на родителите, попечителите и настойниците за извършени от малолетните, непълнолетните на възраст до 16 години и поставените под пълно запрещение административни нарушения. По делото липсвали доказателства, че И. К. „съзнателно е допуснал“ извършването на нарушението. Оспорва и извода на съда за приложимост на санкционната разпоредба при условията на повторност. Претендира, че касаторът имал и други казуси като процесния, но само в един от тях касационната инстанция е отменила ЕФ, и то по постановено в обратния смисъл решение на същия състав на СРС.

Иска от съда да отмени съдебното решение и да бъде постановено друго такова, с което да бъде отменен и електронния фиш срещу касатора.

В процесуална молба чрез адв. И., касаторът заяви, че няма да ангажира доказателства, поддържа искането си и съображенията, изложени в жалбата, претендира присъждането на разноски по списък, представен пред СРС, не претендира разноски пред касационната инстанция.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез упълномощен юрк. П. оспори касационната жалба като неоснователна в писмена защита. Излага доводи за установеност на извършеното нарушение за спазване на формалните изисквания при издаването на процесния ЕФ. Претендира, че в съответствие с чл.188, ал.1 ЗДвП правилно е ангажирана отговорността на собственика на превозното средство, приложени били и съответните доказателства за повторност. Изводът, че нарушението е осъществено от обективна страна счита за правилен и съответен на доказателствата, както и за законосъобразното ангажиране на отговорността на касатора. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение като несъответно на предмета и сложността на делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита подадената касационна жалба за неоснователна и недоказана, намира въззивното решение както и издаденият

ЕФ от Отдел Пътна полиция на СДВР за правилни и законосъобразни.

Административен съд - [населено място], като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място]. Съдебното решение е връчено на дата 29.05.2024г., а касационната жалба е от дата 11.06.2024г. оглед на което е в срок. Подадена е от адвокат с представителна власт по отношение на касатора пред СРС и пред всички съдебни инстанции във връзка с жалбата му срещу процесния ЕФ.

Въззивният съд е приел за установено по фактите следното:

По отношение на ЕФ серия К №8622142, е приел за установено посоченото в него, че на 08.01.2024г. в 13:49 часа мобилна система за видеоконтрол АТСС CORDON M2 №MD 1196 заснела лек автомобил марка БМВ модел ИЗс рег. [рег.номер на МПС], собственост на непълнолетното лице М. И. К. – на 15 години към датата на нарушението, движещ се в [населено място], по [улица], в посока от ул. П. К. към бул. Околовръстен път, с превишена скорост- 65 км/ч при разрешена за движение в населено място 50 км/ч, въведена с пътен знак В26.

Въззивният съд също така е приел, че с ЕФ серия К №8622142 е наложена глоба за нарушение, установено с АТС, за нарушение на чл.21, ал.2 вр. Ал.1 ЗДвП на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 вр. ал.1, т.2 ЗДвП, на И. Н. К., в качеството му на родител (баща) и законен представител на непълнолетния собственик на автомобила М. И. К., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100(сто) лева, при повторност – извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ № К№ 4817635 на СДВР, за който въззивният съд е приел, че е влязъл в сила на 23.02.2023г. и издаден за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП, а наказанието наложено на основание чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП.

Въззивният съд е приел, че нарушението е установено и заснето с АТС, а към датата на нарушението отпаднало изискването по чл.165, ал.2, т.8 ЗДвП да се обозначават чрез поставяне на пътни знаци за участъците от пътя, на които се осъществява контрол на движението чрез АТС. По делото била изпратена преписката, за конкретната мобилна система за видеоконтрол била надлежно калибрована, измерването, регистрирането и записът на нарушенията се извършва от система радар- камера –компютър, същата отговаряла на изискванията на ЗДвП.

Въззивният съд е изложил и подробни съображения за авторството на деянието към датата и часа на нарушението, мотивирани с данните от административната преписка за регистрацията на автомобила. Така заснетият автомобил бил регистриран на дата 07.12.2021г. в СДВР – ОП на малолетното към онзи момент лице М. И. К.. Заявлението за регистрация било подадено и получено от бащата И. Н. К., а собственичката К. поради непълнолетието си не могла да подаде декларация, бащата К. разполагал с възможността да подаде декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП. Също са изложени мотиви, че собственичката М. К. поради възрастта си – 15 години към датата на нарушението, по арг. от чл.26, ал.2 ЗАНН не носи отговорност за административни нарушения, позовавал се е на чл.26, ал.3 ЗАНН за отговорността на

родителите за нарушения, извършени от непълнолетни лица на възраст от 14-16 години, „които съзнателно са допуснали извършването им“. Също съдът е формирал извод, че след като К. е получил свидетелството за регистрация на автомобила, и липсват данни друг да е ползвател, като родител правилно е санкциониран за ползвател на автомобила. В мотивите на въззивното решение са изложени и съображения за издаването на процесния ЕФ в съответствие с предвидените в чл.189, ал.4 ЗДвП реквизити, а записаното за качеството на наказаното лице: „собственик..ползвател“ и непосочването на чл.26, ал.3 ЗАНН не водели до незаконосъобразност, в която връзка са изложени и мотиви за предотвратяване избягването от административнонаказателна отговорност. Въззивният съд е мотивирал и решението си със законното представителство на родителите спрямо непълнолетното дете по чл.129 от Семейния кодекс.

Също въззивният съд е обсъдил и формирал изводи по наложеното административно наказание при условията на повторност на основание влезият в законна сила на 23.02.2023г. ЕФ К № 4817635 на СДВР и за повторност на нарушението – също издаден за нарушение на чл.21 ЗДвП – превишена скорост, поради което и нарушение от същия вид. При тези данни, съдът е формирал извод и за правилно определен размер на наложената глоба – по чл.182, ал.4 ЗДвП в размер на 100 лв. за нарушението по ЕФ К № серия К № 8622142.

По изложените в обобщение съображения, въззивният съд е потвърдил оспорения пред него ЕФ К № серия К № 8622142 и присъдил в тежест на И. К. разноски в размер на 80 лв. в полза на СДВР със съдебното решение.

Правна преценка на касационната инстанция

Настоящият касационен състав намира решението за постановено при правилно приложение на закона – относно наказателно отговорното лице за нарушение на правилата за безопасност и движение по пътищата при управление на автомобил, собственост на непълнолетно – под 16 години лице, и поради това административнонаказателно неотговорно лице към датата на нарушението. Решението е правилно по този въпрос и по следните допълнителни правни съображения:

1) На първо място следва да се изложат и съображения за вписването на касатора И. Н. К. в свидетелството за регистрация в графата собственици. В тази графа е посочен по т. 2 като лице, което е подало документите и получило свидетелството за регистрация на автомобила.

Дефиницията на понятието „регистрация“ на превозно средство се съдържа в § 6, т. 18а от ЗДвП – „регистрация“ е административно разрешение за превозното средство да участва в пътното движение, включващо идентификацията на превозното средство и издаването на табели с регистрационен номер.

Според определението за „регистрация“, дадено в чл. 2, б. "б." от Директива 1999/37/ЕО на Съвета от 29 април 1999 година относно документите за регистрация на превозни средства, „регистрация“ означава административно разрешение за въвеждане в експлоатация по пътищата на превозно средство, включително идентификацията на последното и издаването за него на сериен номер, известен като регистрационен номер. Според чл. 2, б. "в" и "г" от Директивата „свидетелство за

регистрация“ е документ, който удостоверява, че превозното средство е регистрирано в държава-членка, а „титуляр на свидетелство за регистрация“ означава лице, на чието име е регистрирано превозно средство.

В съответствие с разпоредбите на Директивата, чл. 141 от ЗДвП предвижда, че за всяко регистрирано моторно превозно средство или ремарке се издава свидетелство за регистрация по образец, което съдържа данните за превозното средство съгласно наредбата по чл. 140, ал. 2. На основание последната разпоредба от ЗДвП, е приета Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (в редакцията след изм. - ДВ, бр. 20 от 2018 г.), приложима и към датата на регистрацията на процесното МПС от касатора. Според чл.33, ал.1 от Наредбата, свидетелството за регистрация се състои от две части, съдържащи данни за превозното средство и собственика, съгласно изискванията на цитираната по-горе Директива 1999/37/ЕО и Директива 2003/127/ЕО на Комисията от 23 декември 2003 г. за изменение на Директива 1999/37/ЕО на Съвета относно документите за регистрация на превозни средства. Според втората алинея от разпоредбата на наредбата, част първа на свидетелството за регистрация служи за идентифициране на превозното средство, тази част на свидетелството удостоверява правото на разпореждане на собственика с превозното средство. В чл.33, ал.3 от Наредбата, за съдържанието на част първа се препраща към Приложение 5 на Наредбата, което от своя страна препраща към кодовете по Директива 1999/37/ЕО. В свидетелството за регистрация - част втора, се съдържат данните за превозното средство от част първа, необходими при контрол на пътя съгласно приложение № 6 (ал. 4 и ал.5 на чл.33 от Наредбата).

Съгласно чл.3, параграф 1 от Директива 1999/37/ЕО, държавите-членки издават свидетелства за регистрация на превозни средства, предмет на регистрация по националното им законодателство, Свидетелството се състои или от една част, съгласно приложение I, или от две части, съгласно приложения I и II. В Република България при транспониране разпоредбите на директивата – чрез приетите изменения на Наредба № I-45 от 24 март 2000 г., е възприета втората възможност по чл.3, пар.1 от Директива 1999/37/ЕО - свидетелството за регистрация се състои от две части, видно от цитираното по-горе за съдържанието на чл.33 от същата Наредба. Според чл.3, пар. от Директива 1999/37/ЕО, информацията, съдържаща се в свидетелството за регистрация в приложения I и II, се изразява чрез хармонизираните кодове на Общността, показани в тези приложения. Според приложението към Директива 1999/37/ЕО, част I на сертификата за регистрация съдържа също данните, посочени в него, „предшествани от съответните хармонизирани кодове на Общността“ - задължителни данни, сред които по код С.1. се съдържат лични данни за собственика на превозното средство – толкова пъти, колкото са собствениците, а според т.6 от приложението, част I на сертификата за регистрация може да съдържа, т.е. незадължителни данни, също предшествани от кодове на общността, освен собственика на превозното средство да съдържа по код С.3 и „физическо или юридическо лице, което може да разполага с превозното средство по силата на законно право, различно от собствеността“. Както се посочи, разпоредбите на директивата са транспонирани в националното право чрез разпоредбите на Наредба № I-45 от 24 март 2000 г., като посоченото правно положение по код С.3 от Директивата

съответства на предвиденото в пар.1 от Допълнителните разпоредби на Наредбата: „С правомощията на собствениците на превозните средства по тази наредба се ползват и техните пълномощници или законни представители.“

2. Що се касае до кода съдържанието на кода С.3. „физическо или юридическо лице, което може да разполага с превозното средство по силата на законно право, различно от собствеността“, то с такива права се ползват родителите на дете, собственик на МПС. На първо място, както е отбелязал и въззивният съд, родителите представляват малолетните деца заедно и поотделно. Детето М. И. К. е придобило процесния автомобил на дата 07.12.2021г., когато е малолетно, нейният баща – касаторът по делото е представлявал същата при регистрацията на превозното средство пред органите на СДВР на основание чл.129, ал.1 СК, но същият по силата на цитирания пар.1 от Наредбата, не само има всички права на собственика по наредбата, но и като родител на детето-собственик на автомобила, на основание правомощието си по чл.130, ал.1 СК, „може да разполага с превозното средство по силата на законно право, различно от собствеността“ и именно като лице с посоченото правомощие е вписан в частта „собственици“ на регистрационния талон“.

3) Вписването на касатора в частта „собственици“ от регистрационния талон на процесния автомобил с отбелязване, че е подал заявлението и получил свидетелството за регистрация, е израз на упражненото законно представителство по отношение на непълнолетното тогава дете собственик на автомобила, произтичащо не само от пар.1 от Наредбата, от чл.129, ал.1 от СК но и от правомощието му по чл.130 ал.1 да управлява имуществото на детето в негов интерес и с грижата на добър стопанин. Те могат да управляват имуществото като негови законни представители и с разрешение на съда, когато се касае за разпореждане с имущество. Също родителите като законни представители на детето могат без разрешение на съда да предявяват от негово име иски, свързани с имуществото на детето и да отговарят по такива иски, независимо от техния предмет, с изключение на процесуално действие, което попада в обхвата на разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от ГПК /разпореждане с правото на иск или с предмета на делото/, което е валидно само ако е одобрено от съда. Идентично по силата на чл.130, ал.1 СК, родителите могат да отправят всички свързани с управлението на имуществото на детето искания до административни органи и да отговорят за управлението на това имущество пред такива органи. В случай, че поведението на родителя представлява опасност и за имуществото на детето, съгласно чл.131, ал.1 СК, „районният съд взема съответни мерки в интерес на детето, като ограничава родителските права - отнема или поставя условия за упражняването на някои от тях, и може да възложи осъществяването им на друго лице.“ Без съмнение такъв въпрос стои когато не е положена дължимата грижа за управлението на имуществото – „грижата на добрия стопанин“. Така в случай като

процесния, касаторът И. К., на основание чл.130, ал.1 вр. чл.131, ал.1 СК, като лице, отговорно за управлението на имуществото на детето М. И. К., за което няма възражение и доказателства за друго – да е лишен от посоченото право по реда на чл.13, ал.1 СК, е длъжен във връзка с ползването на процесния автомобил - в интерес на детето, да спазва изискванията на закона при движението по пътищата, да го поддържа изправен, да не го предоставя на трето лице без свидетелство за управление или в нетрезво състояние (чл.102, ал.1 ЗДвП). Той е длъжен да го „управлява“ като имущество на детето, да не го ползва в нарушение на правила и забрани и като причинява вреди, неспазването на закона не е проява на грижата на добрия стопанин, а обратното – спазването му.

4) Към датата на нарушението непълнолетното дете собственик няма право да управлява автомобила по принцип, тъй като е неспособен водач, дори само по данните за възрастта ѝ - по-малка от минималната възраст за придобиване на свидетелство за управление на МПС (чл. 150 вр. чл.151 от ЗДвП). Така касаторът И. К., на основание правомощието си по чл.130, ал.1 СК, като родител и законен представител на непълнолетната си дъщеря към датата на нарушението, без съмнение упражнява правата на собственика на автомобила, има правото сам да ползва автомобила и да се разпореди с него – при ограничението по чл.130, ал.3 СК, да ползва приходите от автомобила за цялото семейство – чл.130, ал.2 СК.

5)Посоченото води до извод, че касаторът по силата на закона упражнява от една страна всички права на собственика върху процесния автомобил – да се разпореди с него, да го владее сам или чрез другото, а от друга страна, има правото и да го ползва сам – като го управлява по пътищата отворени за обществено ползване, в интерес на детето. При обстоятелствата по делото, действително касаторът има двойно качество – като лице, което упражнява правомощията на собственика на автомобила и като лице, което има правото да ползва автомобила – и двете по силата на закона.

б)Настоящият касационен състав счита за неотносими доводите на касатора за провеждане на процесуални действия с двамата родители на детето собственик на автомобила, за да издири кой от тях действително е извършил нарушението при управление на автомобила или друго лице и тъй като не били длъжни да подават декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП, както и че подлежи на санкция собственика на автомобила, което е наказателно неотговорно лице. Към датата на процесното нарушение, дори и да е сключена сделка като израз на управителните правомощия по чл.130, ал.1 СК, касаторът (доколкото няма твърдения да са му наложени

ограничения на правомощията по чл.131, ал.1 СК), е лице чиято воля зависи процесният автомобил да бъде управляван или не по обществените пътища. При посочените обстоятелства, касаторът действително е могъл лично да управлява процесния автомобил на мястото, датата и часа, описани в ЕФ, а в случай, че автомобилът от друго лице, като израз на дължимата грижа по чл.130, ал.1 СК за имуществото на детето, е бил длъжен да знае кое лице е владяло автомобила към този момент, доколкото няма твърдения да е откраднат. В случая именно касаторът е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила и следва да се счита за лице, което има законно право върху автомобила, различно от собствеността; поради което е допустимо да бъде отговорно за административни нарушения при управление на автомобила лице, макар и родителите да имат равни права по отношение на имуществото на детето. Също е имал възможността да подаде декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП, в случай, че различно от родителите на детето лице е управлявало автомобила, което не е сторил.

7)Неправилно в касационната жалба касаторът счита, че е изцяло наказателно неотговорно лице, тъй като само собственикът се наказвал за процесното нарушение, а той не бил собственик. Съгласно първото изречение на чл.188, ал.1 ЗДвП, за извършеното нарушение на този закон отговарят собственика или лицето, на което е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. По силата на закона – чл.130, ал.1 СК, касаторът не само упражнява всички правомощия на дъщеря си като собственик на превозното средство, които включват не само права, но задължения и отговорности, също е и лице, на което е предоставено моторното превозно средство, тъй като е част от имуществото на детето, което има правомощие „да управлява“.

8)Целта на чл.188, ал.1 ЗДвП – оборимата презумпция за административно-наказателно отговорното лице, е бързо и ефективно налагане на санкции за нарушения на ЗДвП и да не се допуска риск от безнаказаност при установените с АТС пътнотранспортни нарушения – особено като процесното за превишена скорост. Видно от съображение 15 от преамбюла на Директива 2015/413 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по пътищата:

„(15) Държавите членки следва да могат да се свържат със собственика или държателя на съответното превозно средство или с идентифицирано по друг начин лице, за което съществува подозрение, че е извършило пътнотранспортното нарушение, свързано с

безопасността по пътищата, за да го уведомят за приложимите процедури и правните последици съгласно правото на държавата членка по местонарушението. (...)Това ще даде възможност на съответното лице да отговори по подходящ начин на уведомителното писмо, по-конкретно като поиска повече информация, като плати глобата или като упражни правото си на защита, по-специално в случай на грешка при установяване на самоличността.“

Посочените лица в графата за собственици (код С) в свидетелството за регистрация на автомобилите, са отговорните по силата на закона лица и срещу тях автоматично се издава ЕФ, предвид определението за ЕФ по пар.1, т.63 от ДР на ЗДвП. Така според нормата на закона, „електронен фиш“ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства или системи. Защитата срещу ЕФ е освен срещу данните, свързани със самото изпълнително деяние – превишена скорост в случая, относно авторството на нарушението е чрез декларацията по чл.189, ал.5 ЗДвП. Следва също да се посочи, че касаторът не само има равни права по силата на пар.1 от ДР на Наредбата заедно със собственика на титуляр на свидетелството за регистрация на процесното превозно средство, но е от значение и, че същият е получил и има качеството на „държател“ на свидетелството за регистрация на превозното средство, видно от данните по приложението към Директива 2015/413, които са относими към установяване на нарушителите, а целта на регистрацията е при проверка да се установи, че по пътищата се управляват само превозни средства, на които е разрешено да се движат, което се доказва именно чрез регистрацията, видно от цитираните по-горе разпоредби на Директива 1999/37/ЕО.

9)В казуса по делото касаторът е имал в пълнота възможността да защити правата си, чрез предвиденото в българското законодателство по чл.188, ал.1 и чл.189, ал.5 ЗДвП, както и относно съдържанието на ЕФ – по чл.189, ал.4 от същия закон, не са нарушени негови права, във връзка с което касационната инстанция намира за необходимо да посочи и следното:

-Със Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата, обн. ДВ бр. 19/2015г., са въведени изискванията и на Директива (ЕС) 2015/413 на Европейския парламент и на Съвета от 11 март 2015 година за улесняване на трансграничния обмен на информация относно пътнотранспортни нарушения, свързани с безопасността по

пътищата (ОВ, L 68/9 от 13 март 2015 г.). Тази Директива в чл.2, буква а) изрично включва "несъобразена скорост" в приложното си поле. Според съображение 25 от Директивата, тя утвърждава основните права и принципи, признати в Хартата на основните права на ЕС, изрично са посочени конкретни права, сред които и правото на справедлив съдебен процес, презумпцията за невинност и правото на защита.

-ЕФ като процесния се издават на основание разпоредбите на ЗДвП за пътнотранспортни нарушения, извършени на територията на страната както от регистрирани по българското право автомобили, така и с регистрирани в друга държава-членка, различна от местонарушението. Следователно, по отношение на процесния ЕФ, на основание чл.6 от Конституцията - принципа за равенство пред закона, се прилагат и посочените права по Хартата - правото на справедлив съдебен процес и правото на защита.

-Касаторът в случая претендира допуснато нарушение на правото му на защита, в това число на основание, че не ставало ясно в какво негово качество е ангажирана отговорността му. На основание чл.6, параграф 3 от Договора за ЕС и чл.52, параграф 3 от Хартата, както и видно от Разясненията относно Хартата, че чл.47 от Хартата трябва да се тълкува и прилага в съответствие с чл.6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), която е озаглавена „Право на справедлив съдебен процес“. Също от Разясненията относно Хартата следва, че член 48, параграф 2 от Хартата съответства на член 6, параграф 3 от ЕКПЧ и има същия смисъл и обхват като него (*Решение от 5 юни 2018г. на Съда на ЕС по делото К. и други, C-612/15. EU:C:2018:392, т.105*). Както Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) (*например Решение от 21 февруари 1984 г., и други - нарушения на правилата за движение по пътищата, наказуеми с глоби или ограничения за шофиране*) така и Съда на ЕС (*Решение от 22 юни 2021 г., Latvijas Republikas Saeima -Точки за пътнотранспортни нарушения, C - 439/19, EU:C:2021:504, т. 86—93*), са приели, че пътнотранспортните нарушения представляват "наказателни обвинения" или „престъпления". С оглед на практиката на ЕСПЧ по член 6 от ЕКПЧ за целите на тълкуването на член 47, втора алинея и член 48, параграф 2 от Хартата на основните права във връзка с член 52, параграф 3 от последната, производството за налагане на финансови санкции за такива правонарушения, включително и досъдебната фаза, попада в приложното поле на член 6, параграфи 1 и 3 от ЕКПЧ.

-Така на всяко лице, обвинено в извършване на пътнотранспортно нарушение, съгласно чл.6, пар.3, буква а) ЕСПЧ трябва да бъде

гарантирано като минимум правото на лицето „да бъде незабавно и в подробности информирано за характера и причините за обвинението срещу него на разбираем за него език“, информацията, която трябва да се предостави на съответното лице на разбираем за него език, обхваща не само „причината за обвинението — тоест деянията, които се твърди, че лицето е извършило, и на които се основава обвинението — но и дадената на тези деяния правна квалификация“ (решение на ЕСПЧ от 25 март 1999 г., *Pelissier и Sassi c/у Франция т. 51*). Тази информация трябва да бъде достатъчно подробна, за да даде възможност на въпросното лице да упражни правото си на защита ефективно и на практика „като има възможност да изложи пред съда своята версия за събитията“ (решения на ЕСПЧ от 24 февруари 2009 г., *Protopapa c/у Турция*, § 80, от 19 декември 1989 г., *Kamasinski c/у А.*, § 74 и цитираното *Pelissier и Sassi c/у Франция*, § 51). Адекватността на информацията не може да бъде определена абстрактно, а „варира в зависимост от конкретните обстоятелства във всеки отделен случай“ (решение на ЕСПЧ от 25 юли 2000 г., *Mattoccia c/у Италия*, § 60).

-Идентично Съдът на ЕС е приел, че по отношение на правото на защита и правото на ефективни правни средства за защита — които се преплитат с правото на справедлив съдебен процес: „наличието на нарушение на правото на защита и на правото на ефективни правни средства за защита трябва да се разглежда в зависимост от специфичните за всеки отделен случай обстоятелства, и по-специално от естеството на разглеждания акт, от контекста, в който е бил приет, както и от правните норми, уреждащи съответната област“ (решение от 26 юли 2017 г., *Sacko*, C-348/16, EU:C:2017:591, т. 41).

-Що се касае до естеството на разглеждания акт в казуса по делото - ЕФ, то се касае за акт, издаван по образец или формуляр, автоматично от електронно устройство. С Решение на Съда (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 *R.N.N.S (225/19) и К.А. (C-226/19)*, е даден на отговор на въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа административен акт, издаван въз основа на стандартен формуляр (т.34). В т. 48 от решението е посочено, че що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването, във връзка с чл.47 Хартата за основните права на ЕС, то се изисква този контрол да не се свежда до формална проверка на правните основания за издаването му, "този контрол трябва да се отнася и до законосъобразността на посоченото решение, като се вземат предвид всички обстоятелства от преписката, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал това решение". В т.49

от решението е посочено, че съдебният контрол върху решения, приети при широка свобода на преценка на органа, т.е. при оперативна самостоятелност, "се свежда до проверка дали обжалваното решение почива на достатъчно солидна фактическа основа и дали в него не е допусната явна грешка."

-В Приложение 2 към Директивата се съдържа образец на уведомително писмо за извършено пътнотранспортно нарушение, в частност на стр. 3 от писмото е предвидена "подробна информация за нарушението, която следва да зачита основните права, посочени до тук. При сравнение, съдържанието на процесния ЕФ с изключение на графата "срок на валидност на последното калибриране" и "фактически измерената скорост", т.е. преди да бъде коригирана с допустимия процент грешка, и държава членка на регистрацията, съдържа изискване за посочване на всички останали данни.

-Следователно, доколкото в казуса по делото не се касае за широка свобода на преценка на органа при издаването на акта, въззивният съд в съответствие с чл.47 от Хартата, е следвало да извърши проверка за законосъобразността на ЕФ, като провери всички доказателствени средства по преписката и прилагането на правото. Видно от мотивите на оспореното по делото съдебно решение, въззивният съд е осъществил контрол на всички данни, посочени в ЕФ и от значение за приложената санкционна норма, проверка за срока на валидност на техническото средство, което е заснело скоростта и за спазване на изискванията за съдържанието му, изложени са в достатъчна степен и ясни мотиви от фактическа и правна страна. Така е извършил в пълнота дължимата проверка както по фактите, така и по правото, в това число и като основен въпрос дали касаторът е административно-наказателно отговорно лице за конкретното пътнотранспортно нарушение. Посоченото е в съответствие със задължението на съда по чл.107, ал.2 НПК – да обсъди и служебно да събере доказателства както за обвинителната, така и за оправдателната теза.

-Следва да бъде посочено и, че съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторното превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение, като собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. В случай че различно от собственика лице е управлявало автомобила, разпоредбата на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, предоставя на жалбоподателя възможност в 14-дневен срок след получаване на електронния фиш, да подаде писмена декларация до териториалната

структура на МВР с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство. С разпоредбата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП законодателят е въвел законова презумпция, че при неподаването на писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението в 14-дневен срок от получаването на електронния фиш, то лице от кръга на посочените в графата собственици по свидетелството за регистрация на МПС, се смята за извършител на констатираното с електронния фиш нарушение. Предвид тази презумпция, за административнонаказващия орган не съществува задължение да издирва лицето, управлявало лекия автомобил, предмет на установяването с техническото средство. В изпълнение на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е издаден в конкретния случай и ЕФ на лице от кръга на посочените по чл. 188, ал. 1 ЗДвП, като в него изрично е указана възможността за подаване на посочената по-горе декларация, както се посочи по-горе автоматично, въз основа на данните от информационната системи.

-Що се касае до първото изречение на чл.188, ал.1 ЗДвП, именно в тази хипотеза попада случай като процесния - действителният собственик е в правна и фактическа невъзможност да ползва автомобила по предназначение. Такива са и масовите случаи на продажба на автомобил на лизинг, правото на собственост към момента на сключване на договора принадлежи на лизингодателя, ползването на автомобила е предадено на лизингополучателя, който при настъпването на определени в договора условия, може да придобие автомобила (чл.343 и сл. от Търговския закон). В логиката на правните доводи в жалбата от страна на касатора за ангажиране на отговорността само на собственика на автомобила по чл.188, ал.1 второто изречение от ЗДвП, то лизингополучателят по лизингов договор с предмет автомобил, не следва да носи отговорност за извършено с автомобила на нарушение като процесното. Волята на законодателя очевидно не е прилагането на разпоредбата да води до системен риск от безнаказаност. Както се посочи, нарушения като процесното попадат в приложното поле на правото на ЕС и съставляват н“наказателно преследване“ по смисъла на съдебната практика на Съда на ЕС, но макар, че „предвижданите санкции и установяваните наказателни производства за борба с тези престъпления са от компетентността на тази държава членка, тази компетентност е ограничена не само от принципите на пропорционалност и на равностойност, но и от принципа на ефективност, който изисква посочените санкции да имат ефективен и възпиращ характер (вж. в този смисъл решения от 2 май 2018 г., Scialdone, C-574/15, EU:C:2018:295, т. 29 и от 17 януари 2019 г.Д. и др., C-310/16, EU:C:2019:30, т. 29 и 30). Тези принципи са приложими и за

пътнотранспортните нарушения, а при системен риск от безнаказаност предвидените в националното право санкции нито са ефективни, нито възпиращи.

В случая е налице нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство, като в електронния фиш са описани всички негови съставомерни признаци. Нарушението е безспорно установено от приложения снимков материал от техническо средство, като в случая скоростта е била ограничена до 50 км/ч, а същата е била превишена от водача, обстоятелство, което е безспорно установено. На основание и установеното, че И. Н. К. е вписан в свидетелството за регистрация на автомобила и действително има правомощията по чл.130, ал.1 СК по отношение на процесния автомобил, не е посочил друго лице, което действително е извършило нарушението на посочените в ЕФ място, дата и час, не излага конкретни данни, и след като е получил свидетелството за регистрация и липсват данни друг да го държи и да е ползвал автомобила и останалите обстоятелства в казуса по делото, то правилен е изводът, че именно той е отговорен за установеното с АТС нарушение. Споделими са изводите на СРС, че за извършеното нарушение не е следвало да бъде наказан собственикът на автомобила М. И. К. - непълнолетната дъщеря, както и изложените съображения по приложението на чл. 26, ал. 3 от ЗАНН в конкретния случай. Също и изводите, че ЕФ по съдържание съответства на предвидените в закона реквизити – по чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, и които са изчерпателно определени. Така ЕФ следва да съдържа и данни за собственика, на когото е регистрирано превозното средство, в случая в ЕФ за касатора е посочено „собственик...ползвател:“ което съответства изцяло на правомощията му по отношение на процесния автомобил, а обстоятелството, че не е записано правното основание за правата му, не води до неговата незаконосъобразност, доколкото няма изрично изискване, нито е обстоятелство, което е нарушило правото му на защита, доколкото като родител касаторът следва да е наясно с правомощията му по отношение на имуществото на неговата дъщеря.

На касационната инстанция са служебно известни постановените съдебни решения по други казуси за наложени административни глоби на касатора за установени нарушения при управление на автомобили, собственост на неговите малолетен син и непълнолетна дъщеря, но не я споделя, в това число по съображенията, изложени по чл.130 и чл.131 СК. Споделими са и изводите на съда за повторност на нарушението и правилното приложение на санкционната норма при издаването на процесния ЕФ.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебно

решение №1988 от 26.04.2024г., постановено по а.н.д.№ 2706 от 2024 година по описа на СРС,НО, 99-ти състав е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI –ти касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1988 от 16.04.2024г. на Софийски районен съд, 99-ти състав, постановено по н.а.х.д. №20241110202706 по описа на съда за 2024г.

ОСЪЖДА И. Н. К. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:1.